

*Някога имах хиляди желания,
но всички изчезнаха
в едничкия копнеж да те познавам.*

Джалал ад-Дин Руми

Зората нямаше да е добре дошла.

Небето вече го беше показало с тихата поява на тъжна сребърна аура отвъд хоризонта.

Един млад мъж стоеше до баща си на терасата на покрива на мраморния дворец. Гледаха как бледата светлина на първите слънчеви лъчи бавно и внимателно изтиква мрака.

– Къде е той? – попита младият мъж.

Баща му не отклони поглед към него.

– Не е напуснал покоите си, откакто даде заповедта.

Младият мъж прекара ръка през къдравата си коса с въздишка.

– Заради това по улиците на града ще избухнат бунтове.

– А ти ще ги потушиш незабавно – шибна го краткият отговор в навъсената светлина.

– Незабавно? Не смяташ ли, че една майка и един баща ще се бият, за да отмъстят за детето си, независимо какви са се родили или какъв е санът им?

Бащата най-накрая погледна сина си. Очите му бяха изпити и хлътнали, сякаш някаква тежест ги дърпаше навътре.

– Ще се бият. Трябва да се бият. А ти ще направиш така, че това да не доведе до нищо. Ще изпълниш дълга си пред своя повелител. Разбираш ли?

Младият мъж помълча.

– Разбирам.

– Генерал Ал Хури?

Бащата се обърна към войника, появил се зад гърба им.

– Да?

– Изпълнено е.

Бащата кимна и войникът си тръгна.

Двамата мъже отново се взряха в небето.

Чакаха.

Дъждовна капка удари спечената земя под краката им и изчезна в светлокафявия камък. Друга звънна в металния парапет, преди да се плъзне и да изчезне в нищото.

Скоро дъждът завая равномерно край тях.

– Ето го твоето доказателство – каза генералът, а гласът му тегнеше от тиха мъка.

Младият мъж не отговори веднага.

– Не можем да издържим на това, татко.

– Той може. Той е силен.

– Ти никога не си разбирал Халид. Не е до силата, а до същината. Това, което ще последва, ще унищожи всичко останало от него и ще остане само люспа – сянка на онова, което някога е бил.

Генералът трепна.

– Мислиш ли, че съм искал това да му се случи? Бих се удавил в собствената си кръв, само и само да не го допусна. Но нямаме избор.

Младият мъж поклати глава и обърса стеклата се под брадичката му дъждовна вода.

– Отказвам да повярвам.

– Джалал...

– Трябва да има друг начин – настоя младият мъж, извърна се от парапета и изчезна надолу по стълбите.

Отдавна пресъхналите кладенци из целия град започнаха да се пълнят. В напуканите, опалени от слънцето резервоари блещукаха вирчета надежда и хората в Рей се будеха с нова радост. Те се втурваха на улицата и извърщаха усмихнати лица към небето...

Но не знаеха каква е цената.

Дълбоко в сърцето на палата от мрамор и камък едно осемнадесетгодишно момче седеше само пред огромна маса от полиран абанос.

Слушаше дъжда.

Единствената светлина в стаята се отразяваше в кехлибарените му очи.

Светлина, окръжена от мрак.

Той подпря лакти на коленете си и обхвана глава с длани. Пръстите му се сплетоха над веждите като корона. Стисна очи, а думите ехтяха около него, изпълвах а ушите му с обещания за живот, вкоренен в миналото.

За живот, в който да изкупи греховете си.

Сто живота за единия, кой то отне. Един живот за една зора. Ако пропуснеш и едно утро, ще те лиша от мечтите ти. Ще те лиша от града ти. И ще взема хилядократно тези животи от теб.